

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: [redacted], IČO: [redacted]
sídlem
[redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Peterem Teniakem
sídlem Pařížská 204/21, Praha 1

proti
žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**
sídlem Květná 15, Brno

o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 29. 8. 2016, čj. SZPI/AX198-16/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen jako „ústřední inspektorát SZPI“) ze dne 29. 8. 2016, čj. SZPI/AX198-16/2015 (dále jen jako

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

- „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále jen jako „inspektorát SZPI v Praze“) ze dne 6. 1. 2016, čj. SZPI/AX198-11/2015 (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena dle § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném do 31. 3. 2017 (dále jen jako „zákon o vinohradnictví a vinařství“), za použití absorpční zásady dle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění tehdejších předpisů (dále jen jako „zákon č. 200/1990 Sb.“), pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správních deliktů dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinařství a vinohradnictví a dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen jako „zákon o SZPI“), a náhrada nákladů laboratorního rozboru, dodatečné kontroly a správního řízení v celkové výši 9 150 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
 3. Dne 27. 11. 2014 provedl inspektorát SZPI v Praze kontrolu v provozovně žalobce na adrese [REDAKCE], Praha, kde byly do oběhu uváděny vinařské produkty především formou velkoobchodu do další distribuce s platbou v hotovosti. Inspektoři provedli odběr vzorků vína v originálním obalu do laboratoří SZPI, přičemž jim nebyly předloženy průvodní doklady vystavené dodavatelem kontrolované osobě u produktů pod číslem Protokolu o odběru vzorku č. D038-10831/14/A01-A02 a pod číslem Protokolu o odběru vzorku č. D038-10831/14/C01-C03, žalobci bylo proto uloženo opatřením, aby zaslal do 1. 12. 2014 na adresu inspektorátu SZPI v Praze nebo na příslušnou e-mailovou adresu kopie průvodních dokladů k prvním zmíněným produktům, druhé výše zmíněné byly zakázány k prodeji, jelikož vedle absence průvodních dokladů nebyly označeny číslem šarže. Dále nebyl na etiketě uveden údaj o provenienci. Žalobce rovněž nevedl Evidenční knihu dle čl. 36 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009/ES, vedenou na šarži. Žalobce byl po celou dobu kontroly přítomen a podepsal převzetí stejnopisu o provedených kontrolních úkonech i převzetí stejnopisů nařízených opatření.
 4. Dne 22. 1. 2015 provedl inspektorát SZPI v Praze další kontrolu, kdy bylo ověřeno, že žalobce nezaslal požadované kopie průvodních dokladů, a žalobce byl seznámen s výsledky laboratorních rozborů u odebraných vzorků vinařských produktů, které nevyhověly požadavkům příslušných předpisů nebo neodpovídaly údajům na obale, avšak které v době této kontroly již nebyly žalobcem uváděny do oběhu. Inspektoři dále zjistili, že na provozovně byl uváděn do oběhu vinařský produkt, u něž bylo na základě provedených laboratorních rozborů vzorků odebraných dne 19. 11. 2014 na adrese provozovny spol. FIRENZE CZ spol. s r.o., zjištěno, že nevyhověl požadavkům příslušných předpisů, proto inspektorát SZPI v Praze opatřením nadále zakázal jeho prodej, přičemž žalobce nepředložil průvodní doklad ani nabývací doklad od dodavatele na tento produkt, jelikož jej neměl k dispozici. Žalobce byl po celou dobu kontroly přítomen a podepsal převzetí stejnopisu protokolu o kontrole.
 5. Na základě zjištěných skutečností bylo vůči žalobci oznámením ze dne 12. 10. 2015 zahájeno správní řízení pro podezření ze spáchání správních deliktů.
 6. Dne 6. 1. 2016 vydal inspektorát SZPI v Praze prvostupňové rozhodnutí, v němž shledal, že žalobce porušil povinnosti stanovené v čl. 80 odst. 2 písm. a), čl. 118 a čl. 147 odst. 1 nařízení EP a Rady (ES) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná

organizace trhů se zemědělskými produkty, ve znění pozdějších předpisů, v čl. 52 odst. 1 a čl. 53 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů, v čl. 36 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 436/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o registr vinic, povinná prohlášení a shromažďování údajů pro sledování trhu, průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a evidenční knihy vedené v odvětví vína, v čl. 14 odst. 1 nařízení EP a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v platném znění, a v Opatření č. D038-10831/14D01 a v Opatření č. D038-10831/14/D02, a to tím, že při kontrolách provedených inspektory inspektorátu SZPI v Praze ve své provozovně: Dne 27. 11. 2014 uváděl k prodeji produkty – pět vín, k nimž nebyly předloženy průvodní doklady vystavené dodavatelem, z nichž tři nebyly na balení určeném pro spotřebitele označeny číslem šarže a neměly na etiketě uvedeny údaje o provenienci ve správné formě a dále nevedl evidenční knihu, ale pouze účetní systém pro evidenci vstupů a výstupů obchodovaných vinařských produktů, který však nebyl veden na šarži. Dne 22. 1. 2015 nesplnil Opatření č. D038-10831/14/D01, když nezaslal v stanovené lhůtě požadované doklady, jak mu bylo uloženo, a nesplnil Opatření č. D038-10831/14/D02, když ve stanovené lhůtě nezavedl odpovídající systém evidence vstupů a výstupů vinařských produktů. Dne 27. 11. 2014 uváděl do oběhu produkty, jejichž vzorky buď nevyhověly požadavkům na povolené enologické postupy a požadavkům příslušných nařízení Komise (ES) z důvodu kažení, překročení obsahu těkavých kyselin či oxidu siřičitého, nebo neodpovídaly údajům uvedeným na obale ohledně skutečného obsahu alkoholu. Tím žalobce naplnil skutkovou podstatu správních deliktů dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinařství a vinohradnictví a dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI a inspektorát mu za to při použití absorpční zásady dle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. uložil zaplatit pokutu ve výši 100 000 Kč a náklady (náklady laboratorního rozboru, náklady dodatečné kontroly a náklady řízení) v celkové výši 9 150 Kč. Inspektorát SZPI v Praze v rozhodnutí uvedl, že žalobce byl poučen o možnosti podat námitky proti protokolu a odvolání proti uloženým opatřením, což neučinil, rovněž byl následně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což nevyužil.

7. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž napadl zejména procesní postup inspektorátu SZPI v Praze, který činil všechny procesní úkony a vedl řízení s žalobcem bez toho, aby mu byl zajištěn tlumočník či překladatel do českého jazyka. Dále nebylo dle žalobce zjištěno, že potraviny uvedené v protokolech, umístěné v provozovně, byly skutečně určeny k prodeji třetím osobám a nebyly zde jen dočasně uskladněny, kontrolující orgán neprovedl ani kontrolní nákup, aby tuto skutečnost ověřil, nebyla tak prokázána subjektivní stránka deliktu, tj. zavinění žalobce. Dále namítl nepřiměřenost výše stanovené sankce.
8. Napadeným rozhodnutím ústřední inspektorát SZPI odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. K námitkám žalobce uvedl, že na tlumočníka má právo pouze ten, kdo prohlásí, že neovládá český jazyk, ze strany žalobce však nebyla v tomto směru vyvinuta ani minimální aktivita. Protokol o kontrole navíc informace o tom, že by žalobce neovládal český jazyk, neobsahuje, přitom jej žalobce řádně

podepsal a musel si být tedy vědom toho, co po něm kontrolní orgán žádá. Dle § 31 odst. 8 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, ve znění pozdějších předpisů, plyne povinnost zajistit v provozovně určené pro prodej zboží spotřebitelům během prodejní doby přítomnost osoby znalé českého nebo slovenského jazyka, kontrolní orgán tak může relevantně předpokládat, že taková osoba se v prodejně nachází. Prvostupňový orgán tak v tomto dle ústředního inspektorátu SZPI nepochybil. Potraviny v provozovně naplnily definici uvádění do oběhu dle § 3 písm. g) zákona o vinohradnictví a vinařství, kontrolní nákup či jiný kontrolní úkon tak nebyly na místě a z protokolu je zřejmé, jak byly vinařské produkty do oběhu uváděny. Odpovědnost fyzických podnikajících osob je ve veřejném právu konstruována jako objektivní, provozovatel potravinářského podniku tak nese objektivní odpovědnost za zjištěné nedostatky. Z odpovědnosti je možné se vyvinut, žalobce však neprokázal, ani netvrdil, že vynaložil veškeré možné úsilí, aby porušení zabránil. Dále ústřední inspektorát SZPI uvedl, že inspektorát SZPI v Praze nevybočil ze zákonných mezí, námitka nepřiměřenosti pokuty je proto rovněž nedůvodná, přičemž se podrobně zabýval následky spáchání deliktů, způsobem spáchání a okolnostmi, za nichž byly správní delikty spáchány.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v prvním žalobním bodě namítl nesprávný procesní postup správního orgánu, jelikož činil procesní úkony a vedl řízení s žalobcem, aniž by mu byl zajištěn tlumočník či překladatel do českého jazyka. Přitom žalobce je cizím státním příslušníkem a nemluví česky, nebyl mu tak znám obsah protokolů o provedených zkouškách ani dalších listin, které byly správním orgánem v řízení pořízeny, nebyla mu sdělena podstata procesních úkonů a nebyl poučen o svých právech. Žalobci tak do okamžiku převzetí jeho zastoupení advokátem, tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí, nebyl znám obsah listin ve správním řízení a nemohl účinně a v plném rozsahu uplatňovat svá procesní práva ve smyslu ustanovení zákona o SZPI. Správní orgán je ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „správní řád“), povinen poskytnout účastníkovi přiměřená poučení o jeho právech a povinnostech, tuto povinnost však nemohl splnit a tím porušil právo žalobce na spravedlivý proces. Povinnost zajistit v provozovně určené pro prodej zboží přítomnost osoby znalé českého nebo slovenského jazyka se v případě neslyšících nebo příslušníků národnostních menšin zcela jistě nemůže uplatnit. V daném případě se jedná o řízení zahájené z moci úřední a bylo tak povinností správního orgánu zjistit, zda žalobce ovládá úřední jazyk, a pokud nikoli, měl ustanovit tlumočníka a nést náklady takového tlumočení. Jiný postup by zakládal porušení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 37 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má proto za to, že provedené procesní úkony v řízení před správním orgánem I. stupně jsou právně neúčinné a řízení je postiženo vadou, která činí rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodu.
10. Žalobce v druhém žalobním bodě namítl, že správní orgány dostatečně nezjistily, zda v protokolech uvedené potraviny, které byly umístěny v provozovně žalobce, byly skutečně určeny k jejich prodeji třetím osobám, tedy k uvedení do oběhu, nebo byly v provozovně pouze dočasně uskladněny. Určení uvedených potravin do oběhu neplyne ani z dokladů o provedených kontrolních úkonech ani z pořízené

fotodokumentace, kdy u lahví nebyly umístěny cenovky. Žalobce nemá na předmětné lahve další skladové prostory určené pro skladování vín, lahve neurčené k prodeji je tak nucen skladovat ve stejné provozovně spolu s ostatním zbožím (potravinami). Kontrolní orgán neprovedl kontrolní nákup či jiný kontrolní úkon, z něhož by mělo být zřejmé, že žalobce tyto potraviny skutečně v provozovně nabízel k prodeji třetím osobám (zákazníkům). Nebyla tak dostatečně prokázána subjektivní stránka tvrzeného správního deliktu, tedy zavinění žalobce, zejména co do úmyslu žalobce uvádět předmětné potraviny do oběhu, nemohlo tak dojít ke spáchání správního deliktu.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.
12. Ve vztahu k první i druhé žalobní námitce odkázala v podrobnostech na napadené rozhodnutí. K první námitce doplnila, že musí dojít ke kumulativnímu splnění dvou podmínek, a to že jednak účastník neovládá cizí jazyk a jednak o tom učiní prohlášení. U žalobce nebyla předmětná kontrola první provedenou kontrolou, listiny z těchto předchozích kontrol pořízené pak jednoznačně prokazují, že český jazyk ovládá, jelikož při nich byl schopen splnit uložená opatření a vyplnit i formulář Oznámení provozovatele potravinářského podniku a předat ho inspektorům. Námitka žalobce je proto účelová. Ohledně druhé námítky pak uvedla, že i kdyby žalobce vína na provozovně v době kontroly neprodával, ale pouze skladoval, jednalo se o uvádění do oběhu, resp. na trh. Také tuto námitku proto žalovaná hodnotí jako účelovou.

IV. Jednání soudu

13. Na jednání dne 3. 2. 2020 setrvali žalobce i žalovaná na svých písemných podáních, žalovaná navrhla, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení v podobě cestovních výdajů.
14. Žalobce k písemnému vyjádření žalované k žalobě doplnil, že pokud žalobce neovládal český jazyk, nemohl učinit ani prohlášení o tom, že jazyk neovládá, a SZPI nemohla zjistit, že je nutno mu zajistit tlumočníka. Žalobce mohl být postihován za nepřítomnost vedoucího provozovny ovládajícího český jazyk, není to však důvodem pro omluvu absence poučení ze strany SZPI. V minulosti (v roce 2013) již proběhla v provozovně žalobce kontrola. To, že v minulosti nebyl žalobce poučen, ale neznamená, že byla kontrola provedena v souladu se zákonem, a nezhojuje to vady pozdějšího řízení. Proto navrhl provedení důkazu účastnickým výsledkem žalobce a výsledkem svědka – zaměstnance žalované, přítomného při kontrole dne 27. 11. 2014. Soud však provedení těchto důkazů zamítl, neboť je považoval za nadbytečné, jelikož pro posouzení toho, zda žalobce ovládal český jazyk, postačuje obsah správního spisu žalované.
15. Žalovaná netrvala na provedení důkazu protokolem ze dne 6. 5. 2013, č. P052-10903/13, opatřením ze dne 6. 5. 2013, č. P052/10903/13/C, opatřením ze dne 6. 5. 2013, č. P052-10903/13/D, a protokolem ze dne 25. 7. 2013, č. P085-10903/13, původně navržených ve vyjádření k žalobě.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Dle § 16 odst. 3 správního řádu každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.
18. Soud uvádí, že pokuta uložená dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství je správním trestem – sankcí stanovenou zákonem pro případ spáchání správního deliktu (od 1. 7. 2017 přestupku) porušením příslušných ustanovení tohoto zákona. Jelikož se „trestním obviněním“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované sdělením federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt, řídí se trestnost správních deliktů obdobnými principy jako trestnost trestných činů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007 – 135) a v řízení, v němž se rozhoduje o uložení správního trestu, je nutno dbát na zachování záruk, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 6 A 126/2002 – 27).
19. Lze tak vycházet ze standardů, které zaručuje obviněnému čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle něž ten, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, v němž se vede jednání, má právo na tlumočníka, a zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (trestní řád), dle něž každý, kdo prohlásí, že neovládá český jazyk, je oprávněn používat před orgány činnými v trestním řízení svého mateřského jazyka nebo jazyka, o kterém uvede, že ho ovládá. Jedná se tedy o právo obdobné právu občana České republiky příslušejícímu k národnostní menšině dle § 16 odst. 4 správního řádu.
20. Poučovací povinnost však není neomezená, neboť i Evropský soud pro lidská práva dovodil, že *„tato povinnost (je) dána vždy, pokud existují důvody pro podezření, že obviněný nerozumí dostatečně jazyku řízení, například pokud ani není státním příslušníkem nebo rezidentem státu, v něm je řízení vedeno.“* (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 1. 2017, věc Vizgirda proti Slovinsku, stížnost č. 59868/08, publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu – výběr z rozhodnutí ESLP č. 2/2019). Pokud však obviněný na území státu např. dlouhodobě pobývá, jsou správní orgány povinny obviněného poučit o právu na tlumočníka tehdy, pokud skutečnost, že obviněný dostatečně nerozumí jazyku, v němž se řízení vede, vyjde najevo.
21. V dané věci žalobce namítá, že mu nebyl ustanoven tlumočník, ačkoliv je cizím státním příslušníkem a nemluví česky, nebyl mu tak znám obsah protokolů o provedených zkouškách ani dalších listin, které byly správním orgánem v řízení pořízeny, nebyla mu sdělena podstata procesních úkonů a nebyl poučen o svých právech. Soud však musí přisvědčit žalované, že taková potřeba během řízení před správním orgánem I. stupně nevyplynula. Jak bylo zjištěno z obsahu správního spisu a

jak uvedl ústřední inspektorát SZPI ve svém rozhodnutí, žalobce byl účasten všech kontrolních úkonů inspektorátu SZPI v Praze a převzal i podepsal protokol o kontrole a stejnopisy nařízených opatření, obsahem těchto protokolů pak není žádná zmínka o skutečnosti, že by žalobce úkonům nerozuměl nebo žádal jejich přetlumočení do mateřského jazyka. Rovněž část z nařízených opatření (stažení vína, u něhož chybělo označení číslem šarže, z prodeje) byla splněna, z čehož vyplývá, že žalobce minimálně tomuto opatření musel porozumět. To, že žalobce snad nerozumí českému jazyku a neměly mu tak být známy obsahy předaných nebo zaslaných listin ani ostatních procesních úkonů prvostupňového orgánu, bylo správním orgánům sděleno až v rámci odvolání, které za žalobce podal jeho právní zástupce. K prohlášení o tom, že žalobce neovládá český jazyk a žádá proto o tlumočníka, tak před prvostupňovým správním orgánem nedošlo a správní orgán I. stupně rovněž neměl žádné indicie, které by svědčily pro to, že žalobce českému jazyku nerozumí a že je nutné ho poučit o možnosti žádat přítomnost tlumočníka u úkonů tohoto správního orgánu. Je tedy zřejmé, že pokud „*účastník neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu, není tím porušeno právo účastníka řízení na tlumočníka*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2004, čj. 6 A 17/2000-54). Právo žalobce na spravedlivý proces tak nebylo porušeno. Žalobce prohlásil, že neovládá český jazyk, až v podaném odvolání, kde již byl zastoupen advokátem, takové prohlášení však nic nemění na zákonnosti předchozích procesních úkonů bez přítomnosti tlumočníka (srov. usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. 6 To 550/2001, publikované ve Sb. NS pod č. 30/2002). Z výše uvedených důvodů soud také zamítl provedení důkazu účastnickým výsledkem žalobce a výsledkem svědka – zaměstnance žalované, přítomného při kontrole dne 27. 11. 2014, neboť z obsahu správního spisu bylo možné učinit závěr o tom, že během řízení před správním orgánem I. stupně potřeba ustanovení tlumočníka žalobci nevyplynula.

22. Soud proto shledal první námitku žalobce jako neopodstatněnou.
23. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány dostatečně nezjistily, zda v protokolech uvedené potraviny byly skutečně určeny k jejich prodeji třetím osobám, tedy k uvedení do oběhu, nebo byly v provozovně pouze dočasně uskladněny, čímž nebylo dostatečně prokázáno naplnění subjektivní stránky předmětného správního deliktu. Této námitce však nemohl přisvědčit.
24. Dle § 3 písm. q) zákona o vinohradnictví a vinařství se pro účely tohoto zákona rozumí uváděním do oběhu nabídka produktu k prodeji, jeho prodej anebo jiná forma jeho nabídky ke spotřebě, včetně skladování pro potřeby prodeje, případně přepravy pro potřeby prodeje, nebo nabídky ke spotřebě (pozn. – zvýrazněno soudem).
25. Dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako výrobce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty.
26. Dle § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Dle § 40 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v

přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

27. Dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní opatření podle § 5 odst. 1 písm. c), d), e), f), g), h), i), j) nebo k).
28. Dle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI inspektor vydá opatření, kterým kontrolované osobě uloží odstranění zjištěných nedostatků.
29. Soud se zcela ztotožňuje s odůvodněním, které uvedl ústřední inspektorát SZPI v napadeném rozhodnutí, a nemůže než na něj odkázat. Jak stanoví § 3 písm. q) zákona o vinohradnictví a vinařství, pro účely zákona se uváděním do oběhu rozumí i skladování produktů pro potřeby prodeje nebo nabídky ke spotřebě. Žalobce tvrdil, že produkty nebyly určeny k prodeji, neboť je v prodejně pouze skladoval a neměl je ani označené cenovkami. Neuvedl však, že by dané produkty spotřebovával sám, je tedy zřejmé, že pokud zde skutečně byly pouze uskladněny a žalobce je chtěl až následně přeprodát nebo někomu nabídnout, naplnil i takovým jednáním definici uvádění do oběhu dle zákona o vinohradnictví a vinařství, a dané produkty měly splňovat příslušné parametry, které pro ně vyžaduje tento zákon nebo konkrétní evropské předpisy. Jak však plyne z obsahu správního spisu, tak se nestalo a žalobce tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství.
30. Rovněž co se týče námitky nedostatečného prokázání naplnění subjektivní stránky správního deliktu, nemůže soud žalobci přisvědčit. U daného správního deliktu je odpovědnost vystavěna jako objektivní, tj. odpovědnost za následek, není zde tedy třeba zavinění. Žalobce se tohoto správního deliktu dopouští již tím, že produkty, které nesplňují příslušné podmínky, ve smyslu zákona do oběhu uvádí. „*Správní orgány nejsou povinny se zabývat např. tím, zda postihovaný subjekt věděl, či vědět mohl a měl o skutečnostech zakládajících jeho odpovědnost.*“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2019, sp. zn. I. ÚS 2224/19). Jelikož bylo nepochybně prokázáno, že žalobce se dopustil postihovaného protiprávního jednání, když ke konkrétním vinařským produktům na své prodejně neměl průvodní doklady, nevedl evidenční knihu a nesplnil uložená opatření, testované produkty na prodejně nevyhověly požadavkům příslušných předpisů nebo neodpovídaly údajům na obale a některé z nich neměly číslo šarže a označení původu, je jeho odpovědnost za správní delikt dle § 39 odst. 1 písm. f) zákona o vinohradnictví a vinařství bez dalšího dána. Odpovědnosti se lze v daném případě zprostit pouze tak, že obviněný ze správního deliktu prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil (viz § 40 odst. 1 a 5 zákona o vinohradnictví a vinařství), tedy prokáže tzv. liberační důvod, přičemž důkazní břemeno leží na obviněném (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, čj. 7 As 217/2018 – 25). Žalobce však žádné takové skutečnosti ani netvrdil.
31. Ani tyto námitky žalobce tedy nebyly opodstatněné.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Vzhledem k výše uvedenému tak soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Rozhodl proto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož žalobce v této věci neměl úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, neboť do nich spadají i náklady spojené s účastí pověřených pracovníků správních orgánů u soudního jednání (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu